

Razmišljanje ob koncu vikenda prostovoljstva

Precej je že tega, ko je nek teolog rekel, da lahko, kamor koli se človek obrne, najde nekoga, ki ga potrebuje. Menim, da je to v sedanjem času aktualno bolj kot kdajkoli. Vedno več je ljudi v stiski – takšnih ali drugačnih, ki na takšen ali drugačen način potrebujejo našo pomoč. Dandanašnji pa postajamo ljudje žal vedno bolj slepi za te ljudi. V prostoru, kjer je čas ena najdragocenejših vrednot, se najde malokdo, ki ne hiti. Hiti in med hitenjem misli na to, kaj bo počel, ko prispe na svoj cilj, kamor se mu tako blazno mudi, in na stvari, ki jih bo moral početi medtem ko bo hitel že nekam drugam, in na misli, ki jih bo mislil, ko tja prispe ... Skoraj nihče več z občudovanjem ne opazuje sedanosti. Naš pogled je večinoma usmerjen le v *bodočnost*; ta je še skoraj edini pojem, ki se nam zdi lep.

Pogrešam čase, ko je bila največja vrednota človek, čeprav v njih nisem nikoli živel. Resnično se sprašujem, če so bili humanisti kaj bolj solidarni kot smo neoljudje. Ker naj bi bili najdlje v svojem razvoju, sem za nas slišal celo poimenovanje superljudje. Pa je lahko superčlovek nekdo, ki ga ne briga za drugega (super)človeka? Sam poznam kar nekaj ljudi, ki jim gotovo ni vseeno. In samo ti (ter vsi, njim podobni) si zaslužijo takšno super predpono.

Pravzaprav sem tudi sam eden izmed njih. Pravzaprav nas je samo na naši šoli cela četica. Kar pa še vedno ni niti približno dovolj, da bi svet popolnoma postavili na glavo in ga približali neki Dumasovski različici *Vsi za enega, eden za vse*. Zato v tem trenutku resnično apeliram nate, bralec, pa čeprav ne dvigam rad po pridigarško kazalca, da bi tudi ti postal prostovoljec! Konec koncev je v tem tudi ogromno zate. Naj povem primer in sam presodi, prav?

S četrta 6. novembra, na soboto, 8. novembra, se nas je približno šestdeset 'volunterjev' Škofijske klasične gimnazije udeležilo posebnega vikenda izobraževalno-duhovne narave. Vsak prostovoljec mora namreč obvladati tudi nekaj teorije, če želi biti dober v praksi. Začeli smo v četrtek popoldne s kratkim uvodnim sestankom. Nato smo si starejši ogledali dva kratka filma, povezana z migracijami, in se z gospodom Ibrahimom Nouhumom, članom slovenske filantropije, prijetno pogovorili o vprašanjih, ki sta jih odprla. Medtem pa so mlajši že obiskali Mali dom v Dravljah. Ker prazna vreča ne stoji pokonci, smo zatem dobro povečerjali, po večerji pa nam je predavateljica Petra Leverić osvetlila vsakdanje življenje ranljivih skupin. Sledil je zabavni večer, poln iger, smeha, petja in medsebojnega spoznavanja, ki smo ga zaključili v Bogu s kratko molitvijo.

Naslednji dan je prinesel še več lepega. Tokrat smo bili starejši tisti, ki so obiskali Mali dom, v katerem domujejo oziroma vanj dnevno prihajajo otroci z motnjami v telesnem in duševnem razvoju. Izkušnja, po kateri se vse tvoje težave postavijo v pravo perspektivo. Pred kosilom nam je

bil predstavljen še etični kodeks prostovoljstva, siti pa smo se nato odpravili v samostan v Mekinje. Tam nas je čakala duhovna obnova, sestavljena iz več molitev, družabnih iger, dobrih obrokov, trenutka tišine s Svetim pismom, poglobljanja vase, povezovanja z drugimi, petja ob spremljavi kitare, predavanja o mednarodnem prostovoljstvu v Peruju ... Če mi ne bi nagajal spomin, bi lahko še našteval, dejstvo pa je, da je bilo super. Super zabavno, super zanimivo, super poučno in še super marsikaj – v resnici pa samo delček tistega, kar lahko prostovoljstvo ponudi. En sam vikend v duhu prostovoljstva je ponudil toliko možnosti za rast, kaj bi šele bilo, če bi prostovoljstvo živeli celo življenje ...

Sedaj pa morda le še vprašanje. Ti je sploh ostalo še kaj za presoditi?

Ljubljana, 2014

Jonathan Rebec